

**Győri Ítéltábla**  
**Pf.I.20.109/2012/3. szám**

A Győri Ítéltábla dr. Tóth László ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Nyári és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r és II.r alperes** ellen **személyhez fűződő jog megsértése, kártérítés megfizetése** iránt a Vas Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében a 2011. évi december hó 7. napján 17.P.20.240/2011/15. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 18. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Mellőzi annak megállapítását, hogy az I.r. alperes a következő valótlan tényállítással megsértette a felperes jó hírnévhez való jogát: „Az ügyészség megvizsgálta a feljelentő által előterjesztetteket és a következő megállapítás született: a kuratórium tevékenységével kapcsolatban elmarasztaló dolgot nem találtak, pótlásra kérték, iktatókönyv vezetésére, illetve a nagyobb pénzüsszeget (50.000 forint feletti) befizetők részére tájékoztató levél küldésére”.

Mellőzi az I.r. alperesnek a Magyar Állam javára 7.500,- (Hétezeröttszáz) forint eljárási illeték megfizetésében történő marasztalását.

A felperes által a Magyar Állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 30.000,- (Harmincezer) forintra felemeli.

Köteles a felperes megfizetni az I.r. alperesnek 15 napon belül mindkét fokú eljárás perköltségeként összesen 40.000,- (Negyvenezer) forintot.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 48.000,- (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I.r alperes megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát, azzal a valótlan tényállítással, hogy: „Az ügyészség megvizsgálta a feljelentő által előterjesztetteket és a következő megállapítás született: a kuratórium tevékenységével kapcsolatban elmarasztaló dolgot nem találtak, pótlásra kérték: iktatókönyv vezetésére, illetve a nagyobb pénzüsszeget (50.000,- forint feletti) befizetők részére tájékoztató levél küldésére.”

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az I.r alperest 7.500,- a felperes 22.500,- forint feljegyzett kereseti illeték állam javára történő megfizetésében marasztalta.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes 2005-ben 500.000,- forint induló tőkével alapította meg a "A" Alapítványt. Az alperesek 2010. szeptemberéig az alapítvány kuratóriumának tagjai voltak, az I.r alperes a "B" Egyházközség gondnoka, a II.r alperes pedig lelkipásztora. A ... című "B" Egyházi Hitéleti lap 2010. októberi számában jelent meg az I.r alperes által írt „Tájékoztató az alapítványokról és egyebekről” című közlemény, amelyhez a II.r alperes utóiratot fűzött. A megjelent cikkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes korábban telefonon érdeklődött az ügyészségen az alapítvánnyal kapcsolatos felvilágosításért, majd előre egyeztetett időpontban megjelent az ügyészségen és ott "C" ügyésznek az alapítvány működésének hiányosságaival kapcsolatban összefoglaló iratot adott át. A felperes név nélkül kérte az ügyészség vizsgálatát azzal, hogy kérelme elbírálásáról nem kér tájékoztatást. A lefolytatott vizsgálat eredményéről az ügyészség utóbb a felperest, mint alapítót tájékoztatta. A Városi Ügyészség T.k450/2010/1-4. számú 2010. április 12-i határozatában négy pontban határozta meg az alapítvány működésével kapcsolatban tapasztalt hiányosságokat. Ezek szerint az alapítvány az egyik vizsgált év vonatkozásában sem készítette el éves beszámolóját, s így azt el sem fogadhatta a jóváhagyásra jogosult testület. A vizsgált időszakban egyik évben sem készített közhasznúsági jelentést, így annak elfogadásáról a kuratórium nem tudott dönten. Az alapító okirat 20. pontjában foglaltakkal ellentétben a határozatok nyilvántartását az alapítvány nem vezette, valamint az évenkénti elszámolásokat a kuratóriumi ülésekhez csatolt iratok ugyan tartalmazzák, azonban azokat egyszer sem küldték meg az alapítványt 50.000,- forint feletti értékkel támogató adományozók részére, holott voltak ilyen személyek, róluk az alapítvány egyébként nyilvántartást vezetett.

Az elsőfokú bíróság - előrebecsátva, hogy a valótlan tény közlése nem sérti a jóhírnevet, ha annak nincs sértő tartalma a véleménynyilvánítás pedig csak akkor jogsértő, ha az indokolatlanul bántó, lealázó, túlzó vagy lekicsinylő - a sérelmezett közleményt szövegösszefüggésében is vizsgálva azt állapította meg, hogy a II.r alperes kritikát fogalmazott meg, amely a felperessel szemben nem volt indokolatlanul bántó.

Az I.r alperes által írott közleményből a felperes személye beazonosítható volt, mert az ugyan név szerint nem tüntette őt fel, de az alapítvány alapítójaként nevesítette. "C" ügyész tanúvallomása alapján tényként állapította meg, hogy a felperes bejelentést az ügyészségen névtelenül tette, s ezt támasztja alá az ügyészségi iratok borítója is. A „feljelentés” és a „vizsgálat kezdeményezése” ugyan nem azonos fogalmak, de ez a kisebb pontatlanság nem változtat azon a tényen - ami a cikk lényegi eleme volt -, hogy az eljárást a felperes névtelenül kezdeményezte. Ugyanakkor az újságcikk nem a valóságnak megfelelően idézte az ügyészségi megállapításokat, s ezzel azt a látszatot keltette, hogy a felperes által kezdeményezett eljárás alaptalan volt. A felperesnek az alperes további jogsértő tevékenységtől való eltiltására irányuló kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság azért találta alaptalannak, mert további jogsértéstől az alperesek részéről nem kell tartani.

Az 500.000,- forint nemvagyonai kárpótlás megfizetésére irányuló kereseti kérelmet arra tekintettel utasította el, hogy álláspontja szerint a felperes e körben nem tett eleget a rá háruló bizonyítási tehernek. Hangsúlyozta, hogy a felperes előadása és a felperesi házastárs tanúvallomása kizárólag a II.r alperesi utóirattal voltak összefüggésbe hozhatóak. Tekintettel arra, hogy a II.r alperes részéről jogsértő tevékenység nem volt megállapítható a nemvagyonai kárpótlás iránti kérelem nem foghatott helyt, mivel az I.r alperes közleményével kapcsolatban a felperes hátrányokra nem hivatkozott, s azokat nem is bizonyította.

Az elsőfokú ítélet ellen kizárólag az I.r alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását a felperesi kereset teljeskörű elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperes az ügyészségi eljárást névtelenül kezdeményezte s ezzel kapcsolatban az I.r alperesi cikk a valóságot tartalmazta. Nem vitatta, hogy az általa írt közlemény az ügyészségi vizsgálat megállapításait nem pontosan idézte, ugyanakkor álláspontja szerint az újságcikkből az kitűnik, hogy az alapítványt hiányok pótlására kötelezték, az ügyészségi határozat pontatlan ismertetése pedig a felperes személyére közvetlenül semmilyen sértő vagy valótlan tény állítását, híresztelését nem valósította meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében - tartalmilag - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között (Pp.253.§ (3) bekezdés) bírálta fel- nem érintve a II.r alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet teljes egészében s az I.r alperessel szemben az elégtétel adást és a nemvagyonai kárpótlást illetően elutasító ítéleti rendelkezéseket -és megállapította, hogy az I.r alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatva, a bizonyítékokat egyenként és összességükben okszerűen, a Pp.206.§ (1) bekezdésének megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg, de abból téves jogi következtetésre jutott.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a ügyészségi eljárást a felperes névtelenül kezdeményezte, s ennek kapcsán az újságolvasó közönség számára annak nem volt kiemelt jelentősége, hogy az eljárást kezdeményező irat nevesítése helyesen történt-e.

A felperes által az ügyészségnek átadott „ A "B" Templomtoronyért Alapítvány működéseinek hiányosságairól" megnevezésű eljárást kezdeményező okirat az alapító okirat 8-as, 10-es, 13-as, 15-ös, 17-es és 25-ös pontjaira hivatkozva kilenc hiányosságot, működési hibát jelölt meg. Ehhez képest az ügyészség a 2010. április 12-i határozatában mindössze négy pontban foglalva élt felszólalással. Kétségtelen, hogy a per tárgyát képező újságcikk-terjedelméből következően - az ügyészi határozatot teljes terjedelmében nem, csak hiányosan ismertette ez azonban nem jelenti azt, hogy annak tartalmát illetően valótlan tájékoztatást adott volna.

Ebből következően - amennyiben a jogsértés megállapítható is lenne - az nem valótlan tény állításával, hanem legfeljebb valós tények hamis színben való feltüntetésével valósulhatott volna meg a tájékoztatás hiányossága folytán.

A Ptk.78.§ (1) bekezdése szerint jogsértés megállapítására azonban csak az adna alapot, ha az állított tény, vagy a való tények hamis színben való feltüntetése a felperesre nézve sértő lenne. A valótlan tényállítás sértő tartalom hiányában nem valósítja meg a jóhírnév sérelmét (BH.2001.469.). Ezzel kapcsolatban pedig, hogy a sértő jelleg megállapítható-e nem az egyéni érzékenységnek, hanem a társadalmi felfogás szerinti sérelmes jelleg megállapíthatóságának van jelentősége.

Az I.r alperes írása ugyan valamennyi ügyészi megállapítást nem tartalmazta - s így többek között arra sem tért ki, hogy a felperes által kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárás lefolytatása iránti kérelem mennyiben volt alaptalan - azt feltüntette, hogy az ügyészség az alapítvány működésével kapcsolatban hiányosságokat tapasztalt. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy az újságcikk azt a látszatot keltette, hogy a felperes teljes egészében alaptalanul kezdeményezte névtelenül az eljárást.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét annak megfellebbezett részében a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, s a felperes keresetét teljeskörűen elutasította.

Az első és másodfokú eljárásban az I.r alperessel szemben a felperes teljeskörűen pervesztes lett, ennek megfelelően az általa az állam javára megfizetendő kereseti illeték összegét az ítéletábra 30.000,- forintra felemelte, egyúttal kötelezte őt az I.r alperes javára perköltség megfizetésére (Pp.239.§, Pp.78.§ (1) bekezdés). Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegéről az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (1), (2), (5) és (6) bekezdései alapján rendelkezett.

A feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles.

Győr, 2013. évi június hó 6. napján

Dr.Lezsák József sk.  
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.  
előadó bíró

Dr .Vass Mária sk.  
bíró